

sel päeval juhtumisi ka Aleksejev, üle laua, Oblomovi vastas.

«Oodake, las ma panen teile veel ühe kiisa, juhtus nii hea rasvane!» ütles Agafja Matvejevna ja pani Oblomovi taldrikule veel ühe kiisa.

«Siia kõrvale maitseks pirukas hea,» ütles Oblomov.

«Läks meelest, tõesti läks meelest! Eile õhtul veel mõtlesin selle peale, aga nagu peoga pühiti peast!» luiskas Agafja Matvejevna. «Ja teile, Ivan Aleksejevitsš, unustasin ma kotlettide juurde hapukapsaid teha, ärge pange pahaks,» ütles ta Aleksejevi poole pöördudes.

Ka seda luiskas ta.

«Pole viga: mina võin kõike süüa,» ütles Aleksejev.

«Tõepoolest, miks talle pole valmistatud sinki hernestega või biifsteeki?» küsis Oblomov. «Tema armastab...»

«Ma käisin ise vaatamas, Ilja Iljitš, head loomaliha ei olnud! Selle-eest lasksin teile kirsisiirupist kisselli keeta: ma tean, et te seda armastate,» lisas ta Aleksejevi poole pöördudes.

Kissell ei olnud Ilja Iljitšile kahjulik, niisiis pidi seda ka kõigega rahulolev Aleksejev sööma ja armastama.

Pärast lõunat ei saanud miski ega keegi Oblomovit lamamast takistada. Harilikult heitis ta sinnasamasse sohvale pikali, aga ainult selleks, et tunnike pikutada. Et ta magama ei jääks, tõi perenaine sinnasamasse kohvi ja samas toas pörandavaibal mängisid ka lapsed, nii et Ilja Iljitš pidi tahes-tahtmata kõigest osa võtma.

«Ära narri Andrjušat: ta hakkab nutma,» tõreles ta Vanjaga, kui see last osatas.

«Maša, vaata, Andrjuša lööb pea vastu tooli ära!» muretses ta, kui laps toolide alla ronis.

Ja Maša tõttas «vennast» — nagu ta last nimetas — välja sikutama.

Silmapilguks jäi kõik vaikseks, perenaine läks kööki kohvi vaatama. Lapsed olid vagusi. Toast kostis norisemine, esiteks tasane, nagu sordiini alt, siis valjem, ja kui Agafja Matvejevna aurava kohvikannuga köögist tuli, jahmatas teda kole norskamine nagu postijaamas.

Etteheitvalt kõngutas ta Aleksejevile pead.

«Ma äratasin, aga ta ei kuula,» ütles Aleksejev eneseõigustuseks.

Ruttu pani perenaine kohvikannu lauale, tõstis Andrjuša maast üles ja pani ta sohvale Ilja Iljitši kõrvale. Laps hak-

kas mööda magajat ronima, jõudis näoni ja haaras tal ninast kinni.

«Ai! Mis on? Kes see on?» küsis virguv Oblomov ärevalt.

«Te jäite tukkuma, ja Andrjuša ronis sohva peale, ajas teid üles,» vastas perenaine lahkelt.

«Millal ma tukkusin?» püüdis Oblomov end vabandada ja võttis poisi kaissu. «Ma ju tundsin küll, kuidas ta kápuli mulle peale ronis! Ma kuulen kõik! Ah sa vallatu: kohe ninast kinni! Ma sulle teen! Oot-oot!» rääkis ta lapsega, teda hellatades ja patsutades. Siis laskis ta poisi pörandale ja ohkas, nii et see kogu toas kuulda oli. «Jutustage midagi, Ivan Alekseitsš,» ütles ta siis.

«Kõik on juba ära räägitud, Ilja Iljitš, ei ole enam midagi rääkida,» vastas see.

«Noo, kuidas siis ei ole? Te puutute ju inimestega kokku: kas ei ole mõnda uudist? Te loete ju ka midagi, ma arvan?»

«Jah, mõnikord loen või loevad teised ja räägivad sellest, mina aga kuulan. Eile näiteks luges Aleksei Spiridonõtši juures tema poeg ette, ta on üliõpilane...»

«Mida ta siis luges?»

«Luges inglasest, et nad on viinud kellelegi püsse ja püssirohtu. Aleksei Spiridonõtš ütles, et tuleb sõda.»

«Kellele nad siis viisid?»

«Hispaaniasse või Indiasse — ei ole meeles, jah, ja saadik avaldas oma tõsist pahameelt.»

«Missugune saadik?» küsis Oblomov.

«See on meelest läinud!» ütles Aleksejev, tõstis nina lae poole ja püüdis meelde tuletada.

«Ja kellega sõda tuleb?»

«Vististi Türgi pašaga.»

«Noh, ja mis siis poliitikas veel uut on?» küsis Oblomov mõne aja pärast.

«Ajalehes oli, et maakera pidada vähehaaval jahtuma: ükskord külmub täiesti ära.»

«Kas ta kuule! On see siis poliitika?» küsis Oblomov. Aleksejev kohmetus.

«Dmitri Alekseitsš luges esiteks poliitikat,» õiendas ta, «ja pärast luges muudkui edasi ja ei öelnud, millal poliitika otsa sai. Ma tean, sealt algas juba kirjandus.»

«Mis ta kirjandusest luges?» küsis Oblomov.

«Luges, et kõige paremad kirjanikud on Dmitrijev, Karamzin, Batjuškov ja Žukovski...»

«Aga Puškin?»

«Puškinit seal ei olnud. Ma mõtlesin ka, et miks teda ei